

๒๑



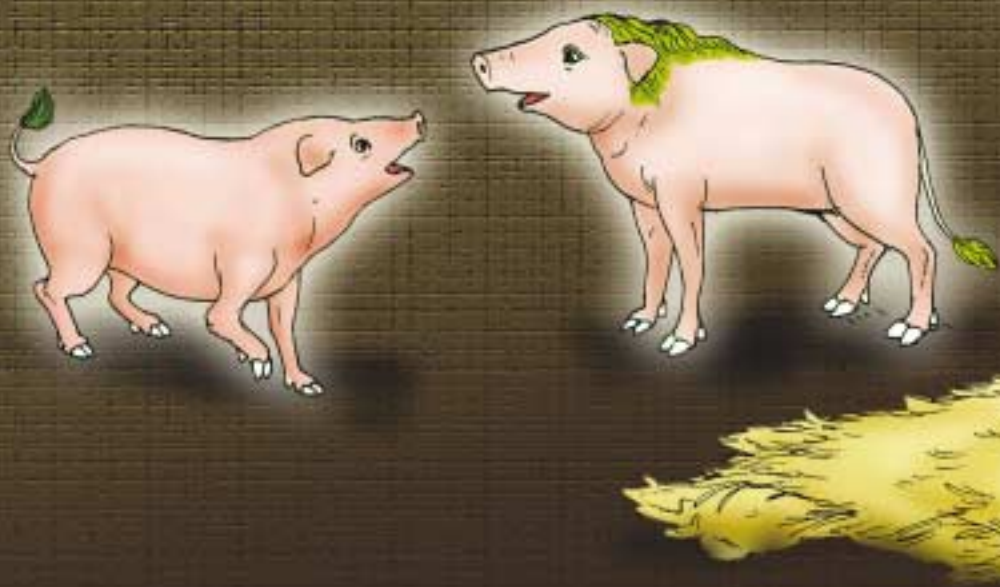
สุ กร โฟ ธิ ส ต ร์

ห้วงน้ำ คือพระธรรมไม่มีโคลนตม

บาป เรียกว่าเหงื่อไคล

และศีล เรียกว่าเครื่องดูบได้ใหม่

แต่ไหนแต่ไรมา กลิ่นของศีลนั้นไม่เคยจางหายไป





สุกรโพรธิตร์

๑๘๒

ทุกคนที่มีชีวิตในสังสารวัฏ ต่างผ่านการเกิดในทุกภพ
ทุกภูมิมาแล้ว ทั้งชีวิตในระดับสูง ระดับกลาง และระดับล่าง
ไม่ว่าจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ หรือยากเข็ญใจ ชีวิตมีการขึ้น
และลงไปตามอำนาจแห่งบุญและบาปที่ได้ก่อขึ้นในภพชาตินั้นๆ
ถ้าทำบุญไว้มากจะได้รับผลที่ดี เสวยสุขในสุคติภูมิ ชีวิตจะ
ประสบแต่สิ่งที่ดีงาม ถ้าทำบาปอกุศลไว้มากก็ต้องไปเสวย
วิบากแห่งกรรมในอบายภูมิ ไม่มีผู้ใดหลีกเลี่ยงกรรมไปได้
ดังนั้น เมื่อเราเกิดมาแล้ว ต้องสร้างบารมีอย่างเต็มที่เต็มกำลัง
เพื่อเพิ่มพูนความบริสุทธิ์บริบูรณ์ให้แก่ตนเอง วิธีที่จะทำความ
บริสุทธิ์ได้ดีที่สุด คือ ต้องหมั่นปฏิบัติธรรมอย่าให้ขาดแม้แต่
วันเดียว ทำใจหยุดใจนิ่งบ่อยๆ ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก ชีวิตของเราจะ
สมหวัง เปี่ยมไปด้วยความบริสุทธิ์บริบูรณ์ที่แท้จริง

มีวาระพระบาลีใน ตุณฑิลชาดก ความว่า

“ธมฺโม รหฺโท อทุกฺทมฺ

ปาปํ เสทมฺลนฺติ วุจฺจติ

สํลณฺจ นวํ วิเลปนํ

ตสฺส คนฺโธ น กทาจิ ฉิชฺชติ

ธรรมบัณฑิต กล่าวว่าเป็นห่วงน้ำ ไม่มีโคลนตม บาป
บัณฑิต เรียกว่าเหวี่ยงโคลนและมลทิน ศीलบัณฑิต เรียกว่า



สุกรโพิธัสตร์

๑๘๓

เครื่องลูบไล้ใหม่ แต่ไหนแต่ไรมา กลิ่นของศีลนั้นไม่เคยจางหายไป”

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่ดำรงชีวิตอยู่บนโลกนี้ ในอดีตดั้งเดิมล้วนมีดวงจิตที่เป็นประภัสสรหมายถึงธรรมชาติของจิตดั้งเดิมนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า “มีความสว่างไสวเป็นนิตย์ ที่หม่นหมอง ก็เพราะธาตุธรรมเห็นจำกัดรู้ถูกอาสวกิเลสและอวิชชาเฝ้าอาบซึมซาบปนเป็น ทำให้เห็นจำกัดรู้ที่เคยสะอาดบริสุทธิ์สว่างไสว ต้องพลอยหม่นหม่นไปด้วย เมื่อถูกกิเลสบีบคั้นหนักเข้า ทำให้ต้องพลั้งพลาดไปสร้างบาปอกุศลซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อสร้างกรรมชั่ว ก็ต้องมาเสวยวิบากกรรม” ดังนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “สังสารวัฏ्ของสรรพสัตว์ผู้ไม่รู้พระสัทธรรม ยาวนานนับกับกาลป์”

เพราะห้วงน้ำ คือพระสัทธรรมที่สะอาดบริสุทธิ์สามารถชำระล้างโคลนตมคือกิเลสได้ สิ่งที่เป็นมลทินจะถูกจัดให้สะอาดหมดจด บัณฑิตทั้งหลายเรียกบาปอกุศลว่า เป็นเหื่อโคล ที่ทำให้สกปรกน่ารังเกียจ และเครื่องลูบไล้ที่มีกลิ่นหอมยาวนานทนทานที่สุดก็คือ กลิ่นแห่งศีล ผู้มีธรรมะอยู่ในใจจะอยู่ที่ไหนก็มีแต่ความสุข ชีวิตจะถูกยกให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไป ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ใดๆ ขึ้น บางครั้งอาจถึงขั้นสูญเสียชีวิต แต่ผู้มีธรรมะ



สุกรโพรธิสต์ว์

๑๘๔

จะไม่หวั่นไหว แม้ความตายจะมาปรากฏอยู่เบื้องหน้าก็ตาม
ต่างกับผู้ที่มิจิตใจไม่หนักแน่นในธรรม จิตไม่แช่อิ่มอยู่ในธรรม
เวลาเกิดเหตุอะไรขึ้นแม้เพียงเล็กน้อย ก็อดสะดุ้งหวั่นไหวไม่ได้
ชีวิตจึงไม่มีความสบายอย่างที่ควรจะเป็น

*ดังชีวิตของพระภิกษุรูปหนึ่ง ซึ่งเป็นบุตรของชาวเมือง
สาวัตถี ตั้งใจออกบวชในพระพุทธศาสนา แต่เป็นผู้ที่มีจิตใจ
หวั่นไหว หวั่นกลัวต่อมรณภัย คือความตายอย่างยิ่ง แคได้ยินเสียง
กิ้งมัลลันไหว กิ้งมัลลันแห่งถูกลมพัดตกลงมา หรือแม้ได้ยินเสียงนก
หรือสัตว์เดินมาเท่านั้น ก็กลัวจนตัวสั่น จนเพื่อนสหธรรมิก รู้กันทั่ว
แล้วจับกลุ่มสนทนากันในโรงธรรมสภาว่า “อาวุโสทั้งหลาย
ได้ยินว่าภิกษุรูปนี้ กลัวตายจับจิตจับใจเลยทีเดียว ได้ยินเสียง
อะไรนิดอะไรหน่อย ก็ไม่มีใครควรจะให้แจ่มแจ้งตะโกนร้องดังลั่น
แล้ววิ่งหนีไป อะไรจะกลัวตายขนาดนั้น ทั้งๆ ที่รู้ว่าการตายเป็น
เรื่องธรรมดาของชีวิต เธอน่าจะหมั่นพิจารณาบ่อยๆ จิตใจจะ
ได้ตั้งมั่นอยู่ในธรรม”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสถามเจ้าตัวว่า “ที่สห-
ธรรมิกพากันพูดเช่นนั้นเป็นความจริงหรือ” ภิกษุรูปนั้นยอมรับ



สุกรโพรหัสตร์

๑๘๕

โดยคุณ พระบรมศาสดาจึงตรัสว่า “ไม่ใช่แต่ภพชาตินี้เท่านั้น
ที่เธอเป็นคนที่ห้วนไหว่ง่าย แม้ในอดีตชาติก็เป็นเหมือนกัน”
จากนั้นพระองค์ทรงตรัสแล้วว่า

ชาติหนึ่ง พระโพรหัสตร์เกิดในท้องของแม่สุกร เมื่อแม่
สุกรท้องแก่ ได้คลอดลูกออกมา ๒ ตัว วันหนึ่งแม่สุกรได้พาลูก
ทั้งสองไปนอนที่หลุมแห่งหนึ่ง วันนั้นหญิงชราคนหนึ่งเดินผ่านมา
เมื่อแม่สุกรได้ยินเสียงที่ผิดสังเกตเช่นนั้น ก็กลัวตายวิ่งหนีไปทันที
โดยไม่คำนึงถึงลูกทั้งสองของตน หญิงชราเห็นลูกสุกรทั้งสอง
เกิดความรักความเอ็นดู เสมือนลูกของตน จึงนำไปเลี้ยงที่บ้าน
แล้วตั้งชื่อตัวพี่ว่า มหาตุณทิละ ตัวน้องว่า จุลตุณทิละ หญิงชรา
ได้เลี้ยงดูอย่างดี รักเหมือนลูก มดไม่ให้ไต่ไรไม่ให้ตอม
จนกระทั่งเติบโตขึ้น ลูกสุกรทั้งสองมีร่างกายที่อ้วนท้วนสมบูรณ์
ทำให้เป็นที่หมายปองของพวกพ่อค้าและเหล่านักตีมสุราทั้งหลาย

วันหนึ่ง หลังจากที่นักตีมได้พยายามขอซื้อสุกรทั้งสอง
หลายครั้งหลายครา ด้วยความรักและผูกพันกับลูกสุกร หญิงชรา
ไม่ยอมขายให้ เมื่อพวกนักเลงเห็นว่าขอซื้อดีๆ ไม่ได้ผล จึงพากัน
มอมเหล้าหญิงชราผู้นั้น ครั้นเหล้าล่วงล้าคอสดที่เคยสมบูรณ์
ก็หายไป ทำให้พวกนักตีมได้ช่อง เมื่อเห็นหญิงชรา นั้นเมาได้ที่
ก็เอ่ยปากขอซื้อว่า “ยาย ยายทนเลี้ยงหมูมาอย่างนี้ ไม่ไว้กินแล้ว



สุกรโพรธิตว์

๑๘๖

จะเลี้ยงไว้ทำไม ขายให้พวกฉันดีกว่า” ว่าแล้วก็เอาเงินวางไว้ในมือของหญิงชรา ด้วยความที่สลิ้มสลิ้อ นางจึงเอ่ยปากอนุญาตไป

เมื่อนักดื่มเหล่านั่นไม่เห็นสุกรจึงถามว่า “ไม่เห็นสุกรสักตัวเลย” ฝ่ายหญิงชราจึงได้ขอเงิน เพื่อจะได้จัดแจงอาหารเทไว้จนเต็มรางแล้ววางไว้ใกล้ประตูบ้าน เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกนักเลงสุราประมาณ ๓๐ คน ต่างถือบ่วงเตรียมคล้องอยู่ในที่ใกล้ๆ หญิงชราตะโกนเรียกจุลตถุณทิละว่า “ลูกจุลตถุณทิละมานี่หน่อย” ด้วยความที่ยังไม่สร้างเมฆา ได้ตะโกนออกไปด้วยน้ำเสียงแข็งๆ ทำให้มหาตถุณทิละผู้ที่ได้ยินอย่างนั้น ความที่ตัวท่านเป็นสัตว์มีปัญญาก็ฉุกใจคิดว่า แม่ไม่เคยเรียกพวกเราด้วยถ้อยคำที่ห้วนๆ เช่นนี้ สงสัยวันนี้จะมีภัยเกิดขึ้นกับเราแน่ จึงเรียกน้องมาบอกว่า “น้องเอ๋ย แม่เรียกเจ้า เจ้าจงออกไปดูเถิดอย่าได้ประมาท”

จุลตถุณทิละรับคำพี่แล้ว ได้เดินออกไปดู เห็นพวกนักดื่มยืนถือบ่วงรออยู่ ก็รู้ว่า วันนี้เห็นทีจะต้องเป็นวันตายของตนแน่ จึงวิ่งกลับมาหาพี่ชายแล้วยืนสั่น ไม่อาจทรงกายไว้ได้ เนื้อตัวสั่นจนกระทั่งควบคุมตนเองไม่ได้ เมื่อมหาตถุณทิละเห็นน้องยืนสั่นเช่นนั้นก็ถามว่า “เจ้าเห็นอะไรมาหรือ” จุลตถุณทิละเล่าเหตุการณ์ที่ตนเองเห็นให้ฟัง ด้วยความที่พระโพรธิตว์เป็นผู้มีใจ



สุกรโพรธัสตร์

๑๘๓

ตั้งมันไม่ห้วนไหวเหมือนสัตว์ทั่วๆ ไป แม้จะรู้ว่าความตายรออยู่ เบื้องหน้า แต่จิตใจของท่านนั้นยังเป็นปกติสุขอยู่เช่นเดิม พระโพรธัสตร์ได้ตั้งเมตตาคิดไว้เบื้องหน้า รำลึกถึงคุณงามความดี และบารมีที่ได้บำเพ็ญมา แล้วก็พูดกับน้องว่า “น้องรัก การที่แม่เลี้ยงเรามา ก็เพื่อการนี้เท่านั้น น้องอย่ากลัวเลย เจ้าลงสู่ ห้วงน้ำที่ไม่มีเปือกตม ชำระล้างเหื่อโคล แล้วลูบไล้ด้วยเครื่อง ลูบไล้ที่มีกลิ่นหอมเกิด”

เป็นเรื่องที่อัศจรรย์มาก ด้วยอำนาจแห่งการระลึกถึง คุณความดีของพระโพรธัสตร์ เสียงของท่านที่กล่าวสอนน้องได้ ดังไปทั่วทั้งเมือง ทำให้ผู้คนทั้งหลาย นับตั้งแต่พระราช อนุชาเป็นต้นได้ยินเสียงนั้น ต่างพากันมาตามเสียง ผู้คน ทั้งหลายพากันมายืนฟังเหมือนต้องมนต์สะกด ส่วนนักเลงที่ถือ บ่วงรออยู่ ต่างพากันทิ้งบ่วงแล้วมายืนฟังเสียงของพระโพรธัสตร์ จุลตณฺทิละได้ยินพี่ชายกล่าวเช่นนั้นก็สงสัย เพราะว่าตระกูล สุกรไม่มีการอาบน้ำ จึงถามว่า “ที่พี่พูดเช่นนั้นหมายถึงอะไร”

พระมหาสัตว์จึงตอบว่า “พระธรรมเป็นห้วงน้ำที่ไม่มี โคลนตม บาปเรียกว่าเหื่อโคล ศีลเรียกว่าเครื่องลูบไล้ที่มีกลิ่น ไม่จางหาย น้องจุลตณฺทิละ เธออย่าเศร้าโศกไปเลย ขึ้นชื่อว่า ความตาย ไม่ใช่มีเฉพาะพวกเราเท่านั้น แม่สัตว์ที่เหลือทุกๆ ชีวิต



สุกรโพรธัสต์

๑๘๘

ก็ต้องตายทั้งนั้น ลัทธิผู้ที่ไม่มียศและศีลเป็นต้น อยู่ภายในตน ย่อมจะกลัวความตาย แต่เราทั้งสองเป็นผู้มีศีล และอาจารย์ ไม่มีเหงื่อไคล คือบาปอกุศล ดังนั้นลัทธิเช่นเราแม้ตายก็ไม่ หวั่นไหวต่อมรณภัย”

เมื่อมหาชนได้ยินน้ำเสียงของพระโพรธัสต์ที่กล่าวให้ ข้อคิดแก่นองเช่นนั้น ต่างปลาบปลื้มปีติยินดี เปล่งวาจา สาธุการเสียงดังลั่นทั่วทั้งเมือง พระราชาได้รับสุกรทั้งสองนั้นไว้ในอุปการะ และทรงพระราชทานยศให้กับหญิงชราผู้นั้น ทรงให้ ประดับประดาพระโพรธัสต์และน้องชาย แล้วให้นำเข้าเมือง ได้สถาปนาไว้ในตำแหน่งราชบุตร

พระโพรธัสต์ได้ให้ศีล ๕ กับข้าราชการบริพารทั้งหลาย ชาวเมืองทั้งหมดมีชาวพาราณสี และชาวกาลิงครัฐ ต่างอยู่ใน โอวาทของพระโพรธัสต์ แล้วยังตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรม รักษา ศีล ๕ ไม่ขาดแม้แต่คนเดียว พระมหาลัทธิได้แสดงธรรมแก่ มหาชนทุกวันอุโบสถ ทำให้บ้านเมืองสงบสุขร่มเย็นถึง ๖๐,๐๐๐ ปี เมื่อพระศาสดาแสดงพระธรรมเทศนาจบแล้ว ภิกษุผู้กลัวตาย ก็ได้บรรลुโสดาปัตติผล

จะเห็นได้ว่า หัวใจของผู้ที่ดำรงอยู่ในศีลนั้น เป็นจิตใจ ที่ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว แม้จะมีเหตุการณ์ใดผ่านเข้ามาในชีวิต



สุกรโพนธิสัตว์

๑๘๕

หนักหนาสาหัสสักปานใด จะมีบุญเป็นเครื่องคุ้มครองเสมอ ผู้ที่
ทำได้เช่นนี้สมควรเรียกว่าผู้ไม่มีเหงื่อไคล คือบาปอกุศล
ชีวิตของผู้นั้นย่อมประสบแต่สิ่งที่ดีงามทุกภพทุกชาติ เราทั้งหลาย
เป็นนักสร้างบารมี ต้องหมั่นทำความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้นกับ
ตัวของเรา ด้วยการชำระศีลให้บริสุทธิ์ ปฏิบัติธรรมให้ได้ทุกๆ วัน
ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ เพราะชีวิตที่เข้าถึงธรรมกาย
เป็นชีวิตที่ตั้งอยู่ในธรรมอย่างสมบูรณ์ และไม่มีเหงื่อไคล คือ
บาปอกุศลเกิดขึ้นในกาย วาจา ใจ แน่นนอน

